

Когато работата поутихна, то пакъ възседнахме конетѣ си и дойдохме въ сливненскитѣ лозя, които се наричатъ гючменски лозя. На това мѣсто се заклехме да махнеме отъ свѣта кадията, който бѣше онеправдилъ много християни, който бѣше ограбилъ много вдовици и сирачета и който бѣше заплакалъ и малко и голѣмо. На тоя кадия името бѣше Али ефенди. Трѣбваше да се правятъ планове. Стоянъ отиде съ приятелитѣ въ града, а азъ останахъ самъ, отидохъ на Синитѣ камъни и скрихъ се на онова мѣсто, което се нарича Змейовъ долъ; но не можахъ да остана дълго време и на това мѣсто. Подиръ два деня се захванаха твърде силни вѣтрове, голѣми снѣгове и яка зима. Вѣтърътъ бѣше дотолкова силенъ, щото обаряше и керемидитѣ отъ къщата. Какво да правя? После дълги размишления, азъ се решихъ да ида въ града.

Когато намѣрихъ Стояна, то се известихъ, че приятелитѣ сж намислили да нападнатъ на кадийския конакъ сжщата вечеръ. Направихме плана и раздѣлихме се на две чети: едната чета трѣбваше да удари отъ едната страна, а другата — отъ друга. Гореказаниятъ планъ ми се не харесваше; но азъ трѣбваше да съмъ заедно съ другаритѣ си. Когато се събрахме при циганската махала всинца, то азъ казахъ на другаритѣ си така:

— Ние се решаваме да нападнемъ на кадийския конакъ, а на другаритѣ ни конетѣ сж въ хана!.. Ако се удариме съ сейменитѣ, то другаритѣ ни не ще могатъ да взематъ конетѣ си и не ще могатъ да бѣгатъ. Конетѣ би трѣбвало да се намиратъ извънъ града, по краищата.

— Ти не трѣбва да берешъ грижа за